

»Jeg kan se paa Deres Øjne, lille Frue, at De endnu ikke hører til vore Venner. Har jeg ikke Ret?«

»Hvordan mener De, Fru Kolding?«

»Jeg savner den rette tindrende Livsglæde i Blikket. Og den kan dog nu enhver erhverve sig, ikke sandt?«

»Aa — De tænker paa det Wellerske System«.

»Nej, nej!« raabte Generalkonsulen med Angst i Stemmen og skævede ned til sin Kone. »Du gode Gud — har De ikke fulgt den store Strid? Vi har fuldstændig brudt med Wellerianerne. Min Kone har i vort Blad kastet Weller Handsken og erklæret den fordærlige Lære Krig paa Kniven. Veed De virkelig ikke det?«

Jytte undskyldte sig med, at hun først for faa Dage siden var kommen hjem fra Udlandet, og denne Oplysning beroligede øjensynlig den profetiske Frue, fra hvis Kinder Sundhedens og Livsglædens Farver et Øjeblik var vegen for Dødens Blegthed.

Lidt efter nikkede Damen naadigt Farvel men uden at give Haanden.

Jytte fandt Moderen paa den sædvanlige Plads i Sofaen med sit Strikketøj. Hun satte sig i en Lænestol overfor hende men beholdt Overtøjet paa. Disse Besøg i det gamle Hjem blev i Almindelighed kun hastige Visitter. Skønt Moderens Ensomhed og den ængstende Forandring, der var foregaaet med hendes